

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zastoupen Mgr. Tomášem Maxou, advokátem se sídlem Petřská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 157/2015 - 35, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 157/2015 - 35, kterým bylo výrokem I. rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen vrátit žalobci kauci ve výši 5.000 Kč, která byla u žalobce vybrána dne 15. 7. 2015 proti vydanému potvrzení č. 000468. Výrokem II. bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.600 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Maxy.

V kasační stížnosti žalovaný požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že vrácení kauce žalovaným by bylo v rozporu s obecně závaznými právními předpisy [zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném době rozhodování (dále jen „zákon o silničním provozu“)]. Poukázal i na hrozbu bezdůvodného obohacení. Pokud by žalovaný vrátil kauci v souladu s rozsudkem městského soudu, nabyl by žalobce bezdůvodné obohacení, neboť částku 5.000 Kč by inkasoval poprvé od žalovaného na základě napadeného rozsudku a podruhé by uvedenou částku obdržel od správního orgánu, který bude rozhodovat ve věci přestupku (vrácenou nebo započtenou na pokutě za přestupek). Vrácení kauce by rovněž bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

Žalobce ve vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Podle žalobce žalovaný neprokázal, že by výkon rozsudku způsobil na jeho straně jakoukoliv újmu, proto nebyla splněna podmínka pro přiznání odkladného účinku vyplývající z ust. § 73 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 - 20).

Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému (podle dřívější dikce ust. § 73 odst. 2 s. ř. s.) v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, či usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba hodnotit i ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům [...].*“

V tvrzeních žalovaného Nejvyšší správní soud nespatřuje újmu, která by mohla být nepoměrně větší než újma hrozící žalobci přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že rozsudkem městského soudu byla žalovanému (jako orgánu veřejné moci) uložena povinnost vrátit žalobci kauci ve výši 5.000 Kč. Žalovaný spatřuje nepoměrně větší újmu v tom, že by vykonáním rozsudku městského soudu porušil zákon o silničním provozu. Za této situace je třeba vycházet ze skutečnosti, že městský soud vydal rozhodnutí, které v souladu s ust. § 54 odst. 5 s. ř. s. nabylo doručením právní moci. Výrok pravomocného rozsudku je dle odst. 6 téhož ustanovení závazný pro účastníky, osoby zúčastněné na řízení a pro orgány veřejné moci. Právní moc je důležitou vlastností soudních, ale i dalších, rozhodnutí znamenající jejich nezměnitelnost a závaznost. Jedná se o významnou záruku právní jistoty nejen pro účastníky řízení, ale i pro celou společnost (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 As 75/2014 - 28). Uložil-li tedy městský soud žalovanému povinnost vrátit vybranou kauci 5.000 Kč žalobci, je povinností žalovaného takto učinit a řídit se závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Odlišný právní názor na posuzovanou otázku sám o sobě neopravňuje správní orgán ve věci nekonat a není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Závazný názor městského soudu je nutno do doby, než bude eventuálně rozhodnutí městského soudu zrušeno, považovat za správný. Nadto je třeba uvést, že žalovaný ani neuvedl, jaká újma by mu vlastně měla v důsledku domnělého porušení právních předpisů vzniknout. Dodržením závazného právního názoru (podle něhož má žalovaný vrátit žalobci vybranou kauci ve výši 5.000 Kč) nemůže v daném případě vzniknout újma dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. To stejné platí i pro navazující tvrzení žalovaného (o hrozbě vzniku bezdůvodného obohacení, porušení zásady *ne bis in idem*, atp.).

pokračování

S ohledem na výše uvedené se již nebylo nutné zabývat tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, tedy splněním druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 73 s. ř. s., ve spojení s ust. § 107 s. ř. s. Rozhodl proto tak, že se kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu